

نویسنده: ابی زیمت «Abby Zimet»

منبع و تاریخ نشر: کمان دریم «2022-05-19»

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

زنی که به دستورات وحشیانه ویا بربرمنشانه اداره فضلیت و معا و نیت پولیس «پولیس مخفی» حذف میشود

A Woman Being Eliminated, On Barbarous Orders From the Virtue and Vice Police

زنان برقع پوش در حالی صف می کشند که برنامه جهانی غذا سازمان ملل یک جیره غذایی مهم ماهانه را بین 400 خانواده در پل علم افغانستان توزیع می کند سازمان ملل هشدار می دهد که 23 میلیون افغان، یعنی بیش از نیمی از جمعیت، به دلیل خشکسالی شدید و مسدود شدن میلیاردها دلار دارایی افغانستان توسط ایالات متحده و بانک جهانی از زمان به قدرت رسیدن طالبان، در آستانه قحطی قرار دارند. عکس از اسکات پترسون/گتی ایماژ

این مقاله به ارتباط صدور حکم ویا فرمان پوشیدن حجاب توسط زنان افغانستان از طرف اداره امر بالمعروف ونهی علی المنکر امرت طالبان تهیه شده است.

از زمان بازگشت طالبان به قدرت دولتی در ماه اگست سال «2021» یکی از خشن ترین ؛ مفتضح ترین و شرم آورترین حرکت ویا اقدام که در ظاهر از نظر طالبان یک اقدام خیر

خواهانه پنداشته میشود؛ صدور فرمان جدید به ارتباط پوشیدن حجاب تحمیلی «چادری ویا برقع» توسط زنان افغانستان است؛ حجابی که اگر زن ها جرات این را داشته باشند که از چهار دیوار خانه ویا زندان خانگی بیرون شوند باید سر و صورت خود را سرتا پا توسط چادری ویا برقع بپوشانند و توسط چشمان خود از سوراخ های جالی کلاه چادری به بیرون نگاه کنند ویا که راه خود دریا بند- کنون زن ها در افغانستان میگویند که با آمدن طالبان ما در قفس افتاده ایم- این فرمان خود نشانه ای از بازگشت طالبان به دوره تاریک و تحجر و بربریت آنها و تشدید شدیدی در سختگیری بر زنان افغانستان است فرمانی که از طرف وزارت تندرو طالبان برای تبلیغ فضایل ونهی از منکر است وزارت که جاگزین وزارت امور زنان افغانستان شده است پس چه چیز دیگری باید گفته شود این قانون رسماً "نگهبانان" مرد در زندگی زنان- برادر، شوهر، پدر- را با اجرای سرکوب موظف می کند و باعث می شود زنان محاصره شده احساس کنند که در دو جبهه می جنگند- با خانواده شان و با طالبان. اگر زنان این قانون را نقض کنند، مردان شان با مجازات هایی مواجه می شوند که این مجازات از سوی وزارت امر بالمعروف ونهی از منکر شامل پول نقد و در صورت تکرار به مجازات شدید تا زندانی شدن صورت میگیرد و باز هم «مجازات بیشتر» نامشخص است. در همین حال، ارادل و اوباش فضیلت و منکر «یا پولیس مخفی گشت زن طالبان» مرتباً در خیابان ها و مغازه ها گشت می زنند تا زنانی را که فقط سر خود را با حجاب می پوشانند، رنگ های روشن می پوشند، یا مرتکب گناهان دیگر می شوند، بازجویی، آزار یا کتک بزنند. یکی از مقامات در پاسخ به این سوال که چرا آنها حق دارند تصمیم بگیرند که زنان چگونه لباس بپوشند یا دین خود را انجام دهند، پاسخ می دهد: "این ما نیستیم - خداست".

قبل از بازگرداندن زنان به برقع ظالمانه که در کشورهای مسلمان دیگر الزامی نیست - "این مربوط به حجاب نیست - بلکه به دنبال ناپدید شدن همه زنان است" - طالبان مشتاقانه تلاش می کنند تا دو دهه پیشرفت را خنثی کنند. تحت حکومت آنها، دختران نمی توانند بعد از کلاس ششم به مدرسه بروند. زنان بدون همراه مرد (محرم شرعی) نمی توانند بیرون از خانه بروند، مشاغل دولتی را از دست داده اند، از همه مشاغل بسته یا منع شده اند، و شاهد انحلال گروه های حقوق بشری بوده اند. فعالان حقوق «بخصوص زن ها» خانه ها و پاسپورت های خود را از دست داده اند، اکثر شان ربوده شده اند و کشته شده اند، در ترس زندگی می کنند و از انتقام جویی طالبان پنهان شده اند، گویی «زن بودن جرم است». یکی می نویسد: «درد و اندوه بسیار برای زنان کشورم، قلب من در حال انفجار است». این هفته در حکمی «نهایی و غیرقابل مذاکره» با هدف «نه تنها پوشاندن صورت، بلکه بستن دهان» زنان در رسانه ها، به تمامی مجریان زن تلویزیون دستور داده شد که هنگام ظاهر شدن برای گفتن خبر ماسک بزنند. مقامات استدلال کردند که آنها "نقش حیاتی در ترویج فضیلت دارند". زنان می گویند که جهان برای محافظت از مردم در برابر کووید از ماسک استفاده می کند، اما طالبان برای پوشاندن چهره زنان که این خود نشان می دهد طالبان مبتلا به یک نوع "بیماری" هستند به زنان حکم میکنند که

از ماسک استفاده کنند. **کریستین امانپور**، خبرنگار **سی‌ان‌ان**، با زنانی که نگران بودند، گفت: «حتی اگر با برقع ظاهر شویم، شاید بگویند صدای زنان حرام است... ما زنان را گروگان گرفته اند». یکی می‌گوید که این فرمان‌ها "تلاش می‌کنند تا یک جنس و نسل کامل از افغان‌ها را پاک و محوه کنند." در اعتراض، چندین مجری زن عکس‌های قبل و بعد از ماسک را منتشر کردند. **یلدا علی** مجری تلویزیون نوشت: "این منم - زنی در آستانه حذف".

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

ابی زیمت ستون *Further* را از سال 2008 نوشته است. او که یک روزنامه نگار قدیمی و برنده جوایز بود، در اوایل دهه 70 به جنگل‌های مین نقل مکان کرد، جایی که قبل از نقل مکان به پورتلند، ده‌ها سال را صرف ساختن خانه، حمل آب و نوشتن کرد. او که در طول جنگ ویتنام به سن سیاسی رسیده است، مدتها درگیر مسائل مربوط به زنان، کارگری، ضد جنگ، عدالت اجتماعی و حقوق پناهندگان بوده است. ایمیل azimet18@gmail.com :

_____ **با تقدیم احترامات** «2022-05-21»